

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I *Meddelelser*

.....

II *Forberedende retsakter*

Det økonomiske og sociale Udvalg

85/C 87/01

Udtalelse om

- forslag til Rådets beslutning om ændring af beslutning 75/327/EØF om sanering af jernbanevirksomheders situation og om harmonisering af reglerne for det finansielle forhold mellem disse virksomheder og staterne
- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1107/70 om støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje

1

85/C 87/02

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 74/63/EØF om fastsættelse af størsteindhold af uønskede stoffer og produkter i foderstoffer, direktiv 77/101/EØF om handel med ublandede foderstoffer og direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger

4

85/C 87/03

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om sundhedsmæssige og veterinærpoliti-mæssige problemer i forbindelse med indførsel af kødprodukter fra tredjelande

6

85/C 87/04

Udtalelse om

- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin
- forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 338/79 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder
- forslag til Rådets forordning (EØF) om fravigelse af den ordning, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 456/80 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt for præmier for afkald på genbeplantning
- forslag til Rådets forordning (EØF) om ydelse af præmier for endelig nedlæggelse af visse vinarealer i produktionsårene 1985/86 — 1989/90
- ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin

8

85/C 87/05

Udtalelse om

- tredje ændring af forslaget til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin
- ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin
- ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 338/79 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine for bestemte dyrkningsområder

13

85/C 87/06

Udtalelse om Kommissionens forslag vedrørende iværksættelsen af en middelhavs-politik for det udvidede Fællesskab

14

85/C 87/07

Udtalelse om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem : En fælles ordning for visse goder, der definitivt er belastet med merværdiafgift, og som en endelig forbruger i en medlemsstat indfører fra en anden medlemsstat

19

85/C 87/08

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter

21

II

(Forberedende retsakter)

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Udtalelse om

- Forslag til Rådets beslutning om ændring af beslutning 75/327/EØF om sanering af jernbanevirksomhedernes situation og om harmonisering af reglerne for det finansielle forhold mellem disse virksomheder og staterne
- Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1107/70 om støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje ⁽¹⁾

(85/C 87/01)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 31. januar 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 75 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det nævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for transport og kommunikation. Til ordfører udpegedes K. B. von der Decken, som udarbejdede skriftlig beretning. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 5. december 1984.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling (mødet den 30. januar 1985) enstemmigt, idet dog et medlem hverken stemte for eller imod, følgende udtalelse :

GENERELLE BEMÆRKNINGER

Udvalget hilser i princippet Kommissionens initiativ velkomment, da der dermed efter flere års forløb igen gøres et seriøst forsøg på at yde et bidrag til løsning af jernbanernes problemer. Medens Kommissionen i de seneste år har nøjedes med at angribe problematikken perifert og har ment, at jernbanerne kunne forbedre deres finansielle situation ved at arbejde nærmere sammen, er den nu vendt tilbage til kernen i problemet, idet tilvejebringelse af mere lige konkurrencebetingelser for de forskellige transportformer har fået en central plads i de påtænkte foranstaltninger. En væsentlig rolle i den forbindelse spiller problemer som ansvaret for udgifterne til jernbanernes infrastruktur, definitionen af jernbanernes finansielle ligevægt, sanering af jernbanevirksomhedernes tidligere indgåede gældsforpligtelser og endelig jernbanernes samfundsmæssige forpligtelser.

Udvalget nærer dog betænkeligheder ved nogle punkter i Kommissionens forslag og finder, at de bør ændres som nedenfor anført.

SÆRLIGE BEMÆRKNINGER

1. Forslag til Rådets beslutning om ændring af beslutning 75/327/EØF om sanering af jernbanevirksomhedernes situation og om harmonisering af reglerne for det finansielle forhold mellem disse virksomheder og staterne

1.1. Artikel 1, stk. 1 (ny artikel 2 a) og bilag I

1.1.1. Bestemmelsens målsætninger må bedømmes positivt. Ved at skabe øget indseende med det finansielle forhold mellem jernbanerne og staterne tilsigter

⁽¹⁾ EFT nr. C 36 af 10. 2. 1984, s. 5.

man at opnå en bedre vurdering af jernbanevirksomhedernes ydelser, at skabe ligestilling på dette punkt mellem jernbanen og de øvrige landtransportformer og at fremme jernbanernes konkurrenceevne.

1.1.2. Det må dog bemærkes, at statens overtagelse af infrastrukturomkostningerne ikke umiddelbart kan løse jernbanevirksomhedernes økonomiske problemer, ej heller alene fjerne årsagerne til dem. Der opnås derved i grunden ikke meget andet end større transparens og klarere afgrænsning af parternes ansvar. Ændringen må ikke stille sig i vejen for modernisering af infrastrukturen med henblik på bedre rentabilitet.

1.1.3. Udvalget er ikke overbevist om, at en ensartet beregningsmetode, som foreslået i bilag I, er den rette løsning for samtlige lande. Dette spørgsmål må gøres til genstand for en undersøgelse byggende på eksempler fra samtlige lande.

1.1.4. Specielt undrer det Udvalget, at Kommissionens beregningsmetode ikke tager hensyn til de eksterne omkostninger for samfundet. Kommissionens synsvinkel er rent driftsøkonomisk og negligerer dermed de forskellige transportformers nationaløkonomiske konsekvenser.

I den forbindelse må også nævnes de fordele, som jernbanerne vedvarende skaffer samfundet: Trafiksikkerhed, ringe miljøpåvirkning, fornuftig energianvendelse, beskedent arealforbrug, formindskelse af trafikkerne, osv.

Jernbanerne får ikke nogen økonomisk belønning for denne positive eksterne indsats, som uden modydelse kommer offentligheden til gode. Samtidig kommer deres konkurrenter i mange tilfælde ikke til at betale for de omkostninger, de påfører samfundet. Det medfører en forvridning, der i sidste instans stiller jernbanerne ringere end deres konkurrenter. Hvis Kommissionen altså virkelig vil tilnærme de forskellige transportformers konkurrencebetingelser, bør den ikke undlade at tage de eksterne omkostninger i betragtning og at foretage en afvejning af de forskellige transportformers fordele og ulemper.

Det må understreges, at Udvalget tidligere har taget stilling til spørgsmålet. I initiativudtalelsen fra oktober 1982 om Det europæiske Fællesskabs transportpolitik i 1980'erne hed det således:

»Ud fra grundideen — at søge pragmatiske udgangspunkter for videreudviklingen af en fælles transportpolitik — er det tilrådeligt at udforme principperne for påligning af infrastrukturomkostningerne således, at de både er teoretisk forsvarlige

og nemme at anvende i praksis. Ministerrådet bør derfor opfordre Kommissionen til at udvikle praktiske løsningsforslag, som kan forelægges inden for en overskuelig fremtid.

Kommissionens forslag bør udformes under hensyntagen bl.a. til nødvendigheden af at tilnærme infrastrukturafgifterne til de eksterne omkostninger, herunder omkostningerne ved opretning af miljøskader, og til nødvendigheden af at fremme en mere rationel energiodnyttelse i transportsektoren (').

1.1.5. Vedrørende de enkelte bestemmelser i artikel 1, stk. 1, må det først konstateres, at formuleringen af stk. 1 i den nye artikel 2 a) kan resultere i en tvedeling af jernbanenettet, hvad angår det økonomiske ansvar. Derfor foreslås den nye artikel 2 a)'s stk. 1 udformet således:

»Staten overtager det økonomiske ansvar for jernbanenettets vedligeholdelse og udbygning.»

Udvalget finder, at der i forbindelse med statens overtagelse af det økonomiske ansvar må tages hensyn til jernbaneselskabernes juridiske og organisatoriske struktur.

1.1.6. Efter Udvalgets opfattelse bør ikke blot staten, men i givet fald også regionerne eller kommunerne overtage en del af udgifterne. Det kunne eventuelt resultere i forbedring af jernbanernes lokale transportydelser (f.eks. ved at ydelserne tilpassedes de lokale forhold). Dog må der sørges for, at svage områder ikke yderligere svækkes og risikerer at afsondres.

1.1.7. Udvalget mener, at stk. 2 i den nye artikel 2 a) er udformet meget generelt. For det første siges det ikke entydigt, at infrastrukturudgifterne skal dækkes med statsmidler. For det andet bør det klart fremgå, at det er alle udgifter til jernbanenettets vedligeholdelse og udbygning, der skal dækkes. For det tredje står der ikke noget om, hvordan det beløb fastsættes, som ved hvert regnskabsårs begyndelse udbetales jernbanerne til dækning af deres infrastrukturudgifter.

1.2. Artikel 1, stk. 2 (ny artikel 4a) og bilag II

1.2.1. Bestemmelsen er ikke ny. Stort set er den identisk med artikel 2-4 i Kommissionens forslag af 27. januar 1981 til Rådets forordning (EØF) om fastsættelse af fristen og betingelserne for tilvejebringelse af

(') EFT nr. C 326 af 13. 12. 1982, s. 9, (punkt 4.4.)

finansiell ligevægt inden for jernbanevirksomhederne⁽¹⁾. Dette forslag, som ØSU i sin tid afgav en positiv udtalelse om⁽²⁾, er ikke blevet vedtaget af Rådet.

1.2.2. Der er det positive ved bestemmelsen, at staterne — i modsætning til hvad der var tilfældet i forslaget fra 1981 — har fået et vist spillerum i forbindelse med fastlæggelsen af den periode, der lægges til grund for bedømmelsen af den finansielle ligevægt.

1.2.3. Det er imidlertid et spørgsmål, om bilag II i Kommissionens forslag med de deri indeholdte begreber og formuleringer er anvendeligt i alle medlemsstaterne.

1.3. Artikel 1, stk. 3 (ny artikel 5a)

1.3.1. Sigtet med denne bestemmelse er at få afviklet jernbanernes tidligere indgåede gældsforpligtelser. Bestemmelsen må hilses velkommen, da der dermed skabes et vigtigt instrument til at dæmme op for i det mindste nogle jernbanevirksomheders tiltagende gældsætning og til at forbedre kapitalstrukturen.

1.3.2. Men det må konstateres, at bestemmelsen er formuleret i meget generelle og dermed uforpligtende vendinger. F.eks. præciseres gældsaneringsens omfang ikke.

Desuden er det et spørgsmål, om det under de givne omstændigheder er realistisk at påstå, at det på fire år kan lade sig gøre at reducere jernbanernes gældsætning til en given procentdel af egenkapitalen. Det er endvidere et spørgsmål, om den tilstræbte parallelitet med landevejstransporten er mulig. Endelig bemærker Udvalget, at nedbringelsen af jernbanernes gældsætning ikke bør ske på bekostning af nødvendige investeringer på jernbaneområdet.

1.4. Artikel 1, stk. 4 (ny artikel 13a)

1.4.1. Udvalget konstaterer, at ændringen af jernbanernes samfundsøkonomiske forpligtelser til kontraktlige aftaler kan udgøre et skridt i den rigtige retning

ved at bidrage til et klarere forhold mellem staterne og jernbanerne, til bedre tilpasning af ydelser og behov, og til en tydeligere skelnen mellem kommercielle og almennyttige ydelser. Anvendelsen af denne bestemmelse må dog på ingen måde medføre, at der sættes spørgsmålstegn ved jernbanernes med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser. Endelig finder Udvalget, at den nye artikel 13a's stk. 1 bør formuleres mere forpligtende og konkret. Det gælder særlig udtrykket »i videst muligt omfang« og begrebet »kontrakt«.

1.4.2. Udvalget mener, at den nye artikel 13a's stk. 2 er formuleret så vagt, at det kan give anledning til afvigende fortolkninger. Det finder det ganske vist nødvendigt, at jernbanevirksomhederne gennemfører fornuftige rationaliseringsforanstaltninger; men det frygter, at bestemmelsen rækker videre end som så og kan medføre, at alle eller en del af jernbanevirksomhedernes almennyttige opgaver falder bort. Det ville få tungtvejende konsekvenser både for offentligheden og for jernbanernes personale.

2. Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1107/70 om støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje

2.1. Forslaget er en logisk konsekvens af forslaget om ændring af beslutning 75/327/EØF og navnlig af dette forslags artikel 13a. Derfor gælder mere eller mindre de samme argumenter og betænkeligheder som ovenfor anført (punkt 1.4.). Desuden frygter Udvalget, at det er udtryk for manglende hensyntagen til jernbanernes aktuelle situation, og dermed urealistisk, efter så kort tid at ville anvende traktatens støtteregler på jernbanerne. Endelig må Udvalget endnu en gang advare mod generelle formuleringer og uklarheder (særlig i den nye artikel 5, stk. 4), ikke mindst fordi der her er tale om en forordning.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

⁽¹⁾ EFT nr. C 37 af 20. 2. 1981, s. 7.

⁽²⁾ EFT nr. C 343 af 31. 12. 1981, s. 6.

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 74/63/EØF om fastsættelse af størsteindhold af uønskede stoffer og produkter i foderstoffer, direktiv 77/101/EØF om handel med ublandede foderstoffer og direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger⁽¹⁾

(85/C 87/02)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 27. september 1984 under henvisning til EØF-traktaten at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs fakultative udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets Landbrugsafdeling, som udpegede Wick til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 10. januar 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling, mødet den 30. januar 1985, med 78 stemmer for, ingen stemmer imod, mens 12 undlod at stemme, følgende udtalelse:

Udvalget godkender Kommissionens forslag med forbehold af nedenstående bemærkninger:

1. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget fastslår, at forslaget primært går ud på at fastsætte størsteindholdet af det skadelige stof aflatoxin B1 i råvarer af vegetabilsk oprindelse, som anvendes ved fremstilling af foderblandinger.

1.2. Udvalget tager til efterretning, at man i de senere år er kommet et godt stykke videre med forskningen i, hvorledes mykotoxinet aflatoxin B1 og dets metabolitter indvirker på dyrs og menneskers organismer. De berørte samfunds- og erhvervskredse er følgelig blevet mere bevidste om dette problem, og man har fået større kendskab til, hvilke råvarer der er mest aflatoxinfølsomme. De bestræbelser, man sidenhen har udfoldet for at rette op på forholdene, har allerede givet mærkbare resultater.

1.3. De grænseværdier, der fastsættes for aflatoxinrester i visse ublandede foderstoffer og foderblandinger, som anvendes direkte til fodring af dyr, er afgørende for beskyttelsen af menneskers og dyrs sundhed. I lyset af den seneste videnskabelige viden foretog man i 1983 en betydelig skærpelse af EF-bestemmelserne, der allerede havde været gældende i længere tid, ved at halvere det tilladte størsteindhold af aflatoxin i foderblandinger til malkekvæg. Derudover findes der i EF udførlige regler for kontrol med foderstoffers indhold af aflatoxin B1.

1.4. For yderligere at mindske risikoen foreslås det nu i Kommissionens forslag at fastsætte en grænse-

værdi på 0,3 mg/kg for aflatoxin B1 i de råvarer, der anvendes ved fremstilling af foderblandinger. Råvarer, hvis indhold af aflatoxin overskrider denne værdi, må ikke længere indføres, afsættes eller forarbejdes i EF.

1.5. For at rette op på situationen har nogle medlemsstater i de senere år desuden truffet deres egne foranstaltninger vedrørende råvarer. Hermed er udviklingen begyndt at løbe skævt fra medlemsstat til medlemsstat. Handelen med foderstoffer og produkter af animalsk oprindelse inden for EF er blevet hæmmet på forskellig vis. Det foreliggende direktivforslag tager sigte på at harmonisere medlemsstaternes bestemmelser og imødegå ovennævnte udvikling.

1.6. Udvalget understreger, at der bør indføres strengere bestemmelser om aflatoxin-indholdet for at sikre, at de levnedsmidler af animalsk oprindelse, forbrugerne køber, er uskadelige. Desuden skabes hermed forudsætningerne for frit at kunne eksportere sådanne landbrugsprodukter til tredjelande, som også i nogle tilfælde har strenge bestemmelser vedrørende aflatoxinrester.

1.7. Desuden må der foretages en omfattende og ensartet kontrol i alle medlemsstater for at sikre, at direktivet bliver gennemført.

1.8. Udvalget anmoder Kommissionen om meget nøje at følge udviklingen i forskningen omkring uønskede stoffer og om nødvendigt at fremsætte supplerende forslag.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Artikel 1, stk. 1

Udvalget fastslår, at man ved at ændre direktivets titel udvider dets anvendelsesområde til generelt at omfatte

⁽¹⁾ EFT nr. C 258 af 26. 9. 1984, s. 7.

råvarer, der anvendes ved fremstilling af foderblandinger.

2.2. Artikel 1, stk. 5

Udvalget mener, at der for alle medlemsstater bør fastsættes en bindende definition på begrebet »anerkendt foderstofproducent«, der er nævnt i artikel 3a), stk. 2, litra a). Man bør undersøge, om en sådan definition kan bygge på den seneste ændring af Rådets direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer. I definitionen bør det nævnes, at producenten (herunder den landmand, der selv blander foderet) »på fyldestgørende vis skal kunne sikre sig«, at råstoffet overholder de for aflatoxin fastsatte grænseværdier.

2.3. Artikel 1, stk. 7

Udvalget tager til efterretning, at medlemsstaterne i henhold til artikel 3 a), stk. 1, kan fastsætte bestemmelser for andre skadelige stoffer og råvarer svarende til dem, der foreslås indført for aflatoxin. Udvalget udelukker ikke, at medlemsstaterne vil udnytte en sådan mulighed på forskellig vis, og at handelen inden for EF følgelig kan blive hæmmet.

Efter Udvalgets mening bør man her have in mente, at EF-lovgivningen vedrørende skadelige stoffer i foderstoffer stadig er mangelfuld. Kommissionens forslag fra 1977 om fastlæggelse af størsteindholdet af rester af plantebeskyttelsesmidler, som Udvalget i sin tid principielt godkendte, er nemlig endnu ikke blevet vedtaget i Rådet.

Udvalget udtrykker skuffelse over, at Rådet endnu ikke har truffet nogen afgørelse herom, således at man kan få gennemført den ønskede harmonisering på dette område. Udvalget opfordrer Rådet til hurtigst muligt at vedtage det foreliggende forslag fra Kommissionen under hensyntagen til Udvalgets bemærkninger.

2.4. Artikel 1, stk. 10

Udvalget noterer sig Kommissionens erklæring om, at kontrollen, der i det mindste skal have form af stikprøver, rent faktisk skal foretages systematisk, og at den skal være særlig grundig, hvor der er tale om råvarer, der forekommer at være i farezonen. Udvalget antager,

at kontrollen af de importerede foderstoffer kun udgør det første trin i EF's kontrolsystem, som desuden omfatter en grundig kontrol med ublandede foderstoffer og foderblandinger samt forædlede produkter.

2.5. Artikel 1, stk. 13

Udvalget fastslår, at nogle medlemsstater ønsker at få fastsat en lavere grænseværdi end 0,3 mg/kg. Det noterer sig Kommissionens bemærkning om, at forslaget om størsteindholdet bygger på omhyggelige videnskabelige undersøgelser.

Endvidere tager dette forslag højde for situationen i visse udviklingslande, der traditionelt leverer biprodukter fra oliefrø til forarbejdning i EF. Udvalget anmoder Kommissionen om som et led i EF's udviklingshjælp fortsat at støtte den indsats, disse lande gør, for at kunne tilbyde produkter, der opfylder EF-lovgivningens krav.

2.6. Artikel 3 — stk. 3 a) (aa)

Udvalget foreslår, at man i Kommissionens forslag tager hensyn til sprogbrugen i Det forenede Kongerige og tillader betegnelsen »pet food« for foder til selskabsdyr.

2.7. Artikel 3 — stk. 4

Den i artikel 5 a) litra a) foreslåede indførelse af yderligere metoder til mærkning af foderblandinger til selskabsdyr kan føre til en nedgang i produktionen af disse foderstoffer. Udvalget betvivler, at den foreslåede ordning er tilstrækkelig fleksibel for erhvervslivet og prismæssigt fordelagtig for forbrugerne.

Kommissionen anmodes derfor om at tage forskellige aspekter af mærkningsbestemmelserne vedrørende foder til selskabsdyr op til fornyet overvejelse og navnlig undersøge:

- i) om der er et egentligt behov for også at anføre »producentens kodenummer, dersom producenten ikke er ansvarlig for mærkningens oplysninger« (artikel 3-3a) bb));
- ii) om det ikke ville være realistisk i teksten at sondre mellem produktdeklarationer og normale produktbetegnelser (artikel 3-4a)).

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

Forkastet ændringsforslag

Følgende ændringsforslag til afdelingens udtalelse, som var indgivet i overensstemmelse med forretningsordenen, blev forkastet af Udvalget under debatten:

Punkt 1.7.**Følgende føjes til punkt 1.7.:**

•Udvalget understreger vigtigheden af at sikre, at kontrollen er effektiv. Kontrollen bør koncentreres om de mest risikobehæftede produkter, især jordnødder og bomuldsfrø og bør om muligt foretages på importstedet; stikprøverne bør være tilstrækkelig omfattende til, at der kan tages højde for den kendsgerning, at aflatoxin optræder i uensartede koncentrationer. Det bør ligeledes sikres, at der er tilstrækkelig med laboratoriekapacitet til, at de påkrævede, temmelig avancerede undersøgelser kan blive foretaget.

Resultatet af afstemningen

37 stemte for, 62 stemte imod; 7 stemte hverken for eller imod.

Følgende punkt 1.9. tilføjes:

•1.9. Udvalget understreger i den forbindelse, at der paradoksalt nok endnu ikke findes et tilsvarende direktiv, som fastsætter størsteindholdet af uønskede stoffer og produkter i levnedsmidler. Det opfordrer Kommissionen til at udarbejde et forslag, som kan afhjælpe denne mangel, for dermed at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse og lette den frie vareudveksling.

Resultatet af afstemningen

15 stemte for, 54 stemte imod, 30 stemte hverken for eller imod.

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om sundhedsmæssige og veterinærpoliti-mæssige problemer i forbindelse med indførsel af kødprodukter fra tredjelande

(85/C 87/03)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 22. oktober 1984 under henvisning til EØF-traktaten at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs fakultative udtalelse om ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets landbrugsafdeling, som udpegede Hans-Jürgen Wick til ordfører. Afdelingen vedtog efter ordførerens mundtlige beretning sin udtalelse den 10. januar 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling, mødet den 30. januar 1985, uden stemmer imod, mens 2 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

1. Generelle bemærkninger

- a) ikke indslæbes eksotiske dyresygdomme;
- b) ikke opstår nogen risiko for folkesundheden.

1.1. Det økonomiske og sociale Udvalg udtrykker tilfredshed med Kommissionens forslag om ved hjælp af et særligt direktiv at sikre at der ved indførsel i EF af kødprodukter fra tredjelande

Direktivforslaget er følgelig et supplement til de gældende direktiver om handelen inden for Fællesskabet med kødprodukter og til de tilsvarende ordninger vedrørende indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande.

1.2. Udvalget tager til efterretning, at direktivforslaget støtter sig kraftigt til direktiv 72/462/EØF om veterinærpolitimæssige og sundhedsmæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg og svin samt fersk kød fra tredjelande. Udvalget henviser til de udtalelser, det tidligere har afgivet herom.

1.3. Udvalget gør opmærksom på, at henvisningerne i betragtningerne til de seneste relevante, ændrede direktiver ikke er fyldestgørende. Udvalget forventer, at disse henvisninger bliver udvidet i det fornødne omfang.

2. Særlige bemærkninger

2.1. Fjerde betragtning

Udvalget minder om, at den zoosanitære situation i visse tredjelande eller dele af tredjelande afskærer disse lande fra at eksportere fersk kød til EF.

Udvalget bemærker, at import af forarbejdet kød fra disse lande til EF forudsætter, at varmesterilisering har fundet sted; kun derved kan man undgå indslæbning af visse smitsomme sygdomme, så længe de pågældende lande ikke har truffet zoosanitære foranstaltninger, der lever op til den gældende EF-lovgivning.

Udvalget anmoder Kommissionen om at føre streng kontrol med overholdelsen af de foranstaltninger, som er fastsat for disse lande eller dele af lande.

2.2. Artikel 1, stk. 1

Udvalget tager med beklagelse til efterretning, at forslaget ikke beskæftiger sig med betingelserne for indførsel af kødprodukter bestående af eller indeholdende fjerkrækød. Udvalget mener, at den situation, der derved videreføres, må betegnes som yderst mangelfuld i henseende til beskyttelse af forbrugerne og dyrebestanden i EF mod indslæbning af sygdomme. Det er efter Udvalgets opfattelse absolut påkrævet med en tilsvarende ordning på dette område.

2.3. Artikel 9, stk. 5, litra c)

Udvalget udtrykker tilfredshed med, at man sikrer assistenters uafhængighed over for virksomhedernes ansvarshavende ved at give dem en særlig status. Udvalget antager, at der også ved godkendelse af og kontrol i virksomhederne tages passende hensyn til denne bestemmelse.

2.4. Artikel 9, stk. 5, litra d)

Udvalget finder det nødvendigt at sikre, at beføjelsen til at træffe beslutning om det endelige resultat af inspektionen alene henhører under embedsdyrlægen. Udvalget foreslår derfor stk. 5, litra d) omformuleret i overensstemmelse hermed.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om

- Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin ;⁽¹⁾ ⁽²⁾
- Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 338/79 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder ;⁽¹⁾ ⁽²⁾
- Forslag til Rådets forordning (EØF) om fravigelse af den ordning, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 456/80 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning ;⁽¹⁾ ⁽²⁾
- Forslag til Rådets forordning (EØF) om ydelse af præmier for endelig nedlæggelse af visse vinarealer i produktionsårene 1985/86 — 1989/90 ;⁽¹⁾ ⁽²⁾
- Ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin.⁽²⁾ ⁽²⁾

(85/C 87/04)

Rådet besluttede den 24. september 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Udvalget vedtog med 1 stemme imod og 8 stemmer hverken for eller imod en første, foreløbig udtalelse om spørgsmålet på den 221. plenarforsamling, mødet den 21. november 1984 ⁽¹⁾, efter hovedordføreren, Michel De Grave's beretning.

Landbrugsafdelingen som havde fået pålagt at varetage det forberedende arbejde, vedtog sin udtalelse den 10. januar 1985 efter ordføreren, Michel De Grave's beretning.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling, mødet den 30. januar 1985, med 56 stemmer for og 9 stemmer imod, mens 8 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse :

1. Baggrund

produktets vedkommende bygger på princippet om produktionstærskler.

1.1. På baggrund af den alvorlige forværring af den generelle økonomiske og sociale situation i de seneste par år, med deraf følgende overproduktion både inden for landbruget og industrien, har medlemsstaterne og EF måttet foretage hyppige og kostbare interventioner.

1.2. Inden for landbruget har den fejlslagne intervention og mangelen på finansielle midler ført til en revision af den fælles landbrugspolitik, som for flere

1.3. Endvidere har det vist sig, at bedre markedsbalance er en forudsætning for EF's udvidelse. Ligeledes bør man begrænse de kroniske overskud, der sælges billigt på verdensmarkederne til skade for bl.a. udenrigshandelen for visse samhandelspartnere i EF's middelhavsområde, som allerede befinder sig i en kritisk økonomisk situation.

1.4. Udvalget understreger derfor, at vinsektoren ikke er ene om at være berørt af de nye retningslinjer for den fælles landbrugspolitik, EF's udvidelse og middelhavspolitikken.

⁽¹⁾ EFT nr. C 259 af 27. 9. 1984, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. C 23 af 25. 1. 1985, s. 3.

⁽³⁾ Foreløbig udtalelse fra ØSU : EFT nr. C 25 af 25. 1. 1985, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 25 af 28. 1. 1985, s. 18.

1.5. Vinsektorens væsentlige økonomiske betydning i Sydeuropa skaber imidlertid et stort problem. Da produktionen i Sydeuropa kun i ringe grad har kunnet nyde godt af fordelene ved den fælles landbrugspolitik i velstandsårene, finder Udvalget det nødvendigt, at den nye landbrugspolitik gennemføres på mere retfærdig vis.

2. Bordvinsproduktionen

2.1. Udvalget er enig med Kommissionen i, at der består skævheder med hensyn til produktion og beskæftigelse i vinsektoren.

2.2. Det fremgår klart, at produktionsudviklingen og forbrugsnedgangen har ført til strukturbetingede overskud. Dette har ikke kunnet forhindres fordi forordningerne er utilstrækkelige og ufleksible, både i deres udformning og i den praktiske gennemførelse.

2.3. Udvalget mener, at de 10 EF-lande bør se at få skabt balance mellem produktion og efterspørgsel.

2.4. EF's forestående udvidelse med to store vinlande er ikke hovedårsagen til, at reglerne skal ændres. Udvalget mener imidlertid, at den nye vinpolitik bør tjene som forbillede for vore fremtidige handelspartnere, som har store overskud at kæmpe med.

2.5. Udvalget understreger, at de to grupper af EF-samhandelspartnere er nødt til hver især og på samme tid at gøre en stor indsats for at genskabe balancen mellem produktion og forbrug i vinsektoren.

2.6. Udvalget skal henvise til sine tidligere udtalelser om det nødvendige i at øge afsætningsmulighederne; det er beklageligt, at Kommissionen intet foreslår på dette område.

2.7. Udvalget slår fast, at Kommissionens forslag især drejer sig om bordvine, mens kvbd kun er genstand for detailbestemmelser; ØSU har ellers tidligere peget på overlappingerne mellem de forskellige produktions- og markeds kategorier.

2.8. Udvalget skal endvidere understrege, at bordvinsmarkedet påvirkes af andre vinprodukter.

2.9. Overskudsproduktionen forarbejdes til bordvin, og har derfor kunnet opnå støtte, hvilket har været til skade for den finansielle balance og har forhindret den forventede, gennemgribende sanering. Imidlertid er der hverken i Kommissionens forslag eller i Dublin-aftalen optræk til at afhjælpe denne situation.

2.10. Som sigtet er med de af Kommissionen foreslåede foranstaltninger, bør man efter Udvalgets mening forhindre, at produkter bevæger sig fra én kategori til en anden.

2.11. Udvalget beklager, at der ikke er fremsat forslag om kontrolforanstaltninger, og det er bange for, at de foreslåede foranstaltninger gennemføres utilstrækkeligt, uanset hvor hensigtsmæssige de i teorien måtte være.

2.12. Udvalget henstiller, at Kommissionens tidligere fremsatte forslag om oprettelse af en særlig europæisk kontrolinstans snarest føres ud i livet.

2.13. Det er nødvendigt at råde over pålidelige statistiske oplysninger om de forskellige vinkategorier, både med hensyn til areal, mængde og produktarter.

3. Markedsforanstaltninger

3.1. Kommissionens forslag om at skabe balance på markedet handler kun om mængder. I stedet for at søge at eliminere vin af ringe kvalitet sigter forslagene kun på en rent proportionel nedsættelse af mængden af markedsført vin, uanset om vinen er af god eller dårlig kvalitet, og uanset om vinen kan sælges eller ej. Dette er en af de største mangler ved Kommissionens forslag, og den fører til en utilfredsstillende situation både for forbrugerne og producenterne. Men forslagene er også utilfredsstillende ud fra en rent kvantitativ synsvinkel, fordi vinmarker med lavt udbytte rammes uforholdsmæssigt hårdt.

3.2. Det er ikke rimeligt, at udbyttet skal være det eneste kriterium for, hvor store mængder der skal destilleres.

3.3. Der peges i forslaget ligeledes på en række gennemførelses- og kontrolproblemer af teknisk art.

3.4. Forslaget indeholder ingen nærmere regler vedrørende obligatorisk destillation, når der er tale om producenter, som allerede har solgt eller uden besvær kan afsætte deres produktion.

3.5. Forslaget om at lade den obligatoriske destillation afhænge af hektarudbyttet for hvert produkt, set i forhold til gennemsnitsudbyttet for EF's produktion, kombineret med nærmere regler alt efter vinsorten under hensyntagen til det normale udbytte i de forskellige områder eller delområder er alt for kompliceret.

3.6. En sådan ordning kræver et fintmasket administrativt apparat, som ikke findes overalt i EF.

3.7. Udvalget foreslår en anden og mere enkel ordning, som bygger på kvalitativ udvælgelse, og hvori der benyttes objektive kriterier på basis af en analyse, suppleret med smagsprøvning.

3.8. Vine, som ikke opfylder disse kriterier, bør destilleres. Sagkyndige foreslår følgende hovedkriterier, idet de p.t. gældende analytiske kriterier tages op til revision :

- kolorimetrisk intensitet (farve);
- samlet syreindhold;
- flygtigt syreindhold;
- svovldioxidindhold;
- æble-mælkesyregæring.

3.9. Disse kriterier benyttes allerede i dag i visse medlemsstater ved udvælgelse af bordvine som defineret i artikel 54, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 337/79 (Vins de pays, Vini tipici, Landweine). Får kun kvalitetsvine adgang til markedet, bør afsætningen af vine, som ikke opfylder minimumskriterierne, forbydes; disse vine skal så gøres til genstand for obligatorisk destillation.

3.10. Udvalget mener, at man ved at se på, hvor hyppigt der i de seneste år er blevet foretaget interventionsdestillation, skulle kunne afgøre, hvilke produkter der i første række skal fjernes fra markedet.

3.11. Udvalget bemærker, at den mængde, som ligger inden for garantitærskelen, ikke er omfattet af prisgarantier, sådan som det er tilfældet for andre landbrugs-

varers vedkommende. Udvalget bemærker endvidere, at den af Kommissionen foreslåede prisfastfrysning ikke tager højde for produktionsomkostningernes udvikling.

3.12. Kvotepolitikken vil resultere i en begrænsning af EF's udgifter, ophævelse af kortsigtede oplagingskontrakter og begrænsning af forebyggende destillation. Disse foranstaltninger vil få negative konsekvenser for vinavlernes indkomster, dels som følge af nedskæringerne i støtten (ca. 30 mio ECU mindre), dels fordi priserne vil have en tendens til at følge prisen på forebyggende, ja endog obligatorisk destillation.

3.13. Udvalget mener, at man i forbindelse med de nye regler for bordvinsmarkedet bør undersøge muligheden for prisstøtte eller prisgarantier.

3.14. Udvalget skal i øvrigt pege på spørgsmålet om afsætningen af de voksende lagre af alkohol, der opstår som følge af destillationer, samt på de dermed forbundne destillations- og oplagingsomkostninger.

4. Strukturbetingede foranstaltninger

4.1. Udvalget beklager, at der ikke har fundet tilstrækkeligt samråd sted med de kredse, som berøres af de nye retningslinjer for den fælles landbrugspolitik, ikke mindst på strukturområdet.

4.2. Der er opstået alvorlige følger af det utilstrækkelige samråd inden for andre produktionsgrene, hvor indførelsen af produktionskvoter har medført, at bedrifter forsvinder eller må skære ned, ligesom støt-teerhvervene er blevet ramt (f.eks. inden for mejerisektoren).

4.3. Den planlagte ordning for vinsektoren (nedlægningspræmier og begrænsning af genbeplantningsret-tighederne vil i høj grad påvirke bedrifternes struktur og dermed også den regionale ligevægt på alle niveauer inden for landbrug, industri og handel.

4.4. Udvalget mener derfor, at programmet for nedlæggelse af vinarealer bør være genstand for samråd med de berørte parter og andre involverede organer (fagforeninger, sammenslutninger, andelsselskaber, banker osv.).

4.5. Udvalget henstiller, at samrådet især koncentrerer om programmerne for omstilling af de arealer, som frigøres ved nedlæggelse af vinmarker, og hvortil

der bør ydes EF-støtte. Udvalget anbefaler, at der opstilles fortegnelser over egnet landbrugsproduktion i de forskellige områder.

4.6. For ikke at øge den eksisterende overskudsproduktion bør der kun medtages produkter, som der er underskud af i EF, eller for hvilke der er stabile eksportmuligheder.

4.7. Udvalget går ind for, at der gennemføres samordnede omstillingsplaner for ensartede arealer ved at man bl.a. benytter fremgangsmåderne og midlerne i de integrerede middelhavsprogrammer.

4.8. Rydningspolitikken har hidtil ikke haft de forventede virkninger og er ofte blevet gennemført uden den fornødne konsekvens. Præmiernes tiltrækningssevne kan meget vel afhænge af vinavlernes alder; en ældre vinavler fristes mere end en ung til at benytte sig af rydningspræmien.

4.9. Bruges der større beløb til rydning og omstilling, *må og skal vinarealerne også i praksis reduceres kraftigt*, hvilket forudsætter, at de arealer, som der er ydet præmier til, nu også forsvinder, og at der ikke sker tilsvarende genbeplantning andetsteds.

4.10. Der bør foretages en særlig rydningskontrol ved en pålidelig EF-instans.

4.11. Udvalget har to indvendinger mod begrænsningen af genbeplantningsrettighederne:

- a) i flere EF-lande indebærer begrænsningen en krænkelse af ejendomsretten;
- b) risikoen for en forringelse af driftsstrukturen vil sætte en stopper for den rydning, som er nødvendig af hensyn til fornyelsen af vinarealerne.

4.12. Følgelig kan Udvalget ikke gå ind for den autoritære begrænsning af genbeplantningsrettighederne, som Kommissionen foreslår.

4.13. På basis af ovenstående synspunkter og under forudsætning af, at der tages hensyn til de for hver enkelt region særlige forhold, går Udvalget ind for følgende generelle politik for rydning, omstilling og omstrukturering, som skal være afpasset efter de regionale forhold:

i) *intensive rydningsområder*

Aflejringsletter, hvor vinarealerne giver et utilstrækkeligt udbytte af kvalitetsvin, og hvor der er muligheder for overrisling.

Disse områder omfattes af omstillingsprogrammer med støtte til dyrkning af produkter, som der er underskud af i EF, eller som kan afsættes i tredjelande.

ii) *Selektive rydningsområder*

Sletter eller lettere skrånende arealer uden overrislingsmuligheder og med urentable vinmarker.

Rydningen skal kun eliminere vinarealer af ringere kvalitet. På den bedste vinjordbund skal vinarealerne bevares, samtidig med at der iværksættes kvalitative omstrukturingsforanstaltninger med særlig henblik på vinstokbestanden.

iii) *Vinskråninger*

På vinskråninger, hvor der fremstilles kvbd eller individuelle bordvine (vins de pays), skal vinproduktionen fastholdes, dels på grund af dennes kvalitet, og dels fordi omstilling er umulig.

Det utilstrækkelige afkast af vinproduktionen i disse områder risikerer dog at gøre rydning tillokkende. Man bør derfor øge vinavlernes indkomster ved at forbedre kvaliteten og ved at fremme oplagrings-, afsætnings- og eksportmulighederne.

5. Produktion af kvbd

5.1. Udvalget mener, at de nuværende EF-bestemmelser giver medlemsstaterne stort spillerum med hensyn til regler for produktion og fremstilling af kvbd. I særdeleshed har medlemsstaterne ret til at indføre eller anerkende kvbd uden forudgående aftale med EF-instanser, ligesom medlemsstaterne frit kan fastsætte produktionsbetingelserne, herunder hektarudbyttet.

5.2. Udvalget mener, at sædvane og tradition bør holdes i hævd, og at medlemsstaterne fortsat bør have stort spillerum ved definitionen af kvbd; Udvalget godkender imidlertid følgende forslag fra Kommissionen:

- a) Kommissionen skal tilstilles en fortegnelse over de af medlemsstaterne anerkendte kvbd og af det fastsatte hektarudbytte for de enkelte vine ;
- b) Kommissionen skal give tilladelse til anerkendelse af en kvbd under hensyntagen til afsætningsmulighederne ;
- c) det naturlige alkoholindhold skal fastsættes pr. region, delregion, kommune eller delkommune under hensyntagen til druesorten ;
- d) udbyttet skal begrænses til et rimeligt niveau.

5.3. Udvalget beklager, at disse forslag ikke blev godkendt under kompromisset i Dublin.

5.4. Det understreger imidlertid, at det er nødvendigt at begrænse mulighederne for nyplantning i allerede anerkendte kvbd-områder hvorom det ene og alene er op til medlemsstaterne at træffe afgørelse.

5.5. Udvalget mener generelt, at man bør sørge for strengere overholdelse af hektarudbyttet.

5.6. Tillades overskridelser rent undtagelsesvis i visse år, bør kvalitetskontrollen gøres strengere.

5.7. Udvalget mener, at overskudsmængder bør fastfryses efter aftale, og at obligatorisk destillation så vidt muligt bør undgås.

5.8. Efter Udvalgets opfattelse bør der ud over druemost og koncentreret druemost (jf. artikel 9 i forordning 338) også kunne anvendes rektificeret koncentreret druemost til sødning af kvbd.

6. Afsluttende bemærkninger

6.1. Udvalget mener, at den nye vinpolitik, som Kommissionen foreslår, og som for bordvines vedkommende blev stadfæstet ved statschefernes aftale i Dublin, ikke blot bør bestå i, at overskuddene skæres ned via markeds- eller strukturforanstaltninger.

6.2. Den nye vinpolitik skal samtidig resultere i kvalitetsproduktion i områder, hvor vindyrkningen bør bevares, og muliggøre omstillinger, som er rentable ud fra en økonomisk synsvinkel og nyttige ud fra en samfundsmæssig synsvinkel, i de områder, hvor vinproduktion ikke er ønskelig. I denne forbindelse vil hurtig iværksættelse af de integrerede middelhavsprogrammer være til stor gavn for de berørte middelhavsområder.

6.3. Afslutningsvis må Udvalget endnu en gang med beklagelse slå fast, at samrådet med de berørte kredse har været utilstrækkeligt, hvilket måske er årsagen til de talrige mangler ved forslagene, i henseende både til forordningernes gennemførlighed og til selve deres indhold : Rent kvantitative kriterier og fravær af kvalitetskriterier, manglende omstillingspolitik, utilstrækkelige kontrolbestemmelser, manglende bestemmelser til at lukke bordvinsmarkedet af for visse beslægtede vinmarkeder osv.

6.4. Udvalget henstiller derfor, at Kommissionen følger den samrådspraksis, som gælder i samtlige medlemsstater, således at man kan nå frem til en rimelig, effektiv og gennemførlig løsning ; i modsat fald bliver man nødt til endnu en gang at tage hele ordningen op til genbehandling på et senere tidspunkt.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

*Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg*

Udtalelse om tredje ændring af forslaget til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin ;

ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin ⁽¹⁾

ændring af forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 338/79 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine for bestemte dyrkningsområder ⁽¹⁾

(85/C 87/05)

Rådet besluttede den 22. januar 1985 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om de tre ovennævnte forslag om ændring af forordning (EØF) nr. 337/79 og forordning (EØF) nr. 338/79, som er blevet forelagt Rådet af Kommissionen under henvisning til EØF-traktatens artikel 149, stk. 2.

Disse forslag erstatter det første ændringsforslag, som blev forelagt af Kommissionen den 28. september 1984, og hvorom Det økonomiske og sociale Udvalg afgav udtalelse den 30. januar 1985 ⁽²⁾.

Kommissionen foreslår — efter anmodning fra Forbundsrepublikken Tyskland — en ny forlængelse af den periode, hvor tilsætning til vin af saccharose i vandig opløsning er tilladt: det sidste forslag i tilten omhandler dette problem.

Som følge af sagens hastende karakter besluttede Det økonomiske og sociale Udvalg på sin 223. plenarforsamling den 30. januar 1985 at udpege Michel De Grave som hovedordfører.

På samme plenarforsamling vedtog Udvalget med 44 stemmer for og 1 stemme imod, mens 17 stemte hverken for eller imod, følgende udtalelse:

Angående den tredje ændring af forordning (EØF) nr. 337/79:

Disse forslag som ligger i forlængelse af de på Rådsmødet i Dublin afstukne retningslinjer, giver ikke Udvalget anledning til at ændre i de kommentarer og henstillinger, som det fremlægger i sin udtalelse om Kommissionens forslag af 12. september 1984.

3. Angående ændringen af forordning (EØF) nr. 337/79 og forordning (EØF) nr. 338/79 (jf. andet og tredje forslag i titlen) ⁽³⁾:

Udvalget har som bekendt ved flere lejligheder slået til lyd for, at der bliver sat en stopper for metoden med at lade vin blive tilsat saccharose i vandig opløsning.

Det henstiller kraftigt, at den nu foreslåede forlængelse bliver den sidste.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

*Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg*

⁽¹⁾ EFT nr. 259 af 27. 9. 1984, s. 7,
EFT nr. C 23 af 25. 1. 1985, s. 3.

⁽²⁾ Jf. foregående afsnit i dette nummer af EFT.

⁽³⁾ EFT nr. C 23 af 25. 1. 1985, s. 3.

Udtalelse om Kommissionens forslag vedrørende iværksættelsen af en middelhavspolitik for det udvidede Fællesskab

(85/C 87/06)

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber anmodede i brev af 12. juni 1984 om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om forslagene vedrørende iværksættelsen af en middelhavspolitik for det udvidede Fællesskab

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for forbindelser med tredjelande, som udpegede Walther Briganti til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 15. januar 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling den 31. januar 1985 uden stemmer imod og med 4 stemmer hverken for eller imod, følgende udtalelse :

Indledning

1. Spaniens og Portugals fremtidige medlemskab gør det påkrævet, at Fællesskabet gennemgår og redefinerer sin politik over for tredjelande.

2. Forhandlingerne med de to ansøgerlande skaber udstrakt bekymring hos middelhavslandene, som føler, at udvidelsen kan komme til at udgøre en alvorlig trussel mod deres økonomiske og især handelsmæssige forbindelser med Fællesskabet.

3. De bilaterale aftaler, som Fællesskabet har indgået med middelhavstredjelande har unægteligt haft en positiv virkning, men på trods heraf mener Udvalget, at disse aftaler på mange områder (herunder det handelsmæssige, industrielle, landbrugsmæssige, finansielle og sociale) enten ikke har svaret til forventningerne, kun har haft begrænset betydning eller ikke er blevet iværksat.

3.1. Det er derfor Udvalgets opfattelse, at der efter samråd med de berørte lande og især erhvervs- og arbejdstagerorganisationerne i disse lande bør fastlægges acceptable vilkår, der kan sikre, at disse bilaterale aftaler kan afvikles normalt. Det er denne omstændighed, der giver Kommissionens sonderende drøftelser med middelhavslandene deres fulde betydning.

4. Som helhed betragtet er middelhavstredjelandene et meget væsentligt marked for Fællesskabet. Men for at dette marked kan opretholdes og udvikles, bør disse lande fortsat kunne eksportere deres varer til Fællesskabet.

5. Opretholdelsen af forbindelserne med middelhavstredjelande er således af vital betydning for Fællesskabet. Det skyldes ikke blot forbindelsernes betydning for beskæftigelsen, men de har også økonomiske, poli-

tiske og visse sociale, økologiske og strategiske aspekter. Borgerne i samtlige medlemsstater berøres heraf.

6. Målsætningen med en langsigtet middelhavspolitik bør ikke blot være at mindske skævhederne mellem nord og syd, men ligeledes inden for middelhavsområdet. Den bør som en grundlæggende målsætning fremme udnyttelsen af de menneskelige og materielle ressourcer i denne region, herunder også på det internationale marked. Endelig skal denne politik bidrage til fred, sikkerhed og stabilitet i denne region.

7. I forbindelse med vurderingen af de forventede følgevirkninger af Spaniens og Portugals medlemskab bør Fællesskabet tage hensyn til den store forskel i middelhavstredjelandenes situation samt til de fundamentale ændringer, som EF's fælles landbrugspolitik i øjeblikket undergår.

Handelens betydning i Fællesskabets middelhavspolitik

8. Udvalget konstaterer, at aftalerne med middelhavstredjelandene ikke har bremset deres voksende handelsunderskud med Fællesskabet, som alt i alt næsten er tredoblet på ti år.

9. I 1982 beløb EF's import fra partnerne i middelhavsområdet sig til 22 mia ECU, og eksporten beløb sig til 29 mia ECU. Ser man bort fra olieprodukter, ligger middelhavslandenes samlede underskud i handelen med EF på 19 mia ECU, og eksporten dækker kun 33 % af importen fra EF.

10. 40 % af middelhavslandenes køb i EF er kapitalvarer, som er nødvendige for deres økonomiske og sociale udvikling. Ethvert pludseligt fald i denne import (bl.a. skabt af en mindskelse af deres eksportindtjening på EF-markedet) vil i sidste ende kun føre til stadig mere alvorlige skævheder.

11. Set ud fra et EF-synspunkt er middelhavslandenes køb af stor betydning for alle medlemsstater, dog i forskelligt omfang. Fællesskabet er stadig langt den væsentligste leverandør til middelhavslandene, idet disse alene aftager 10 % af EF's eksport til den øvrige verden.

12. Fællesskabet aftager for sit vedkommende mere end halvdelen af eksporten fra middelhavstredjelande.

13. Den indbyrdes afhængighed mellem EF og middelhavslandene er væsentlig for alle de involverede parter. Det økonomiske og sociale Udvalg er enig med Kommissionen i, at denne indbyrdes afhængighed er et afgørende aspekt i den middelhavspolitik, som Fællesskabet står over for at skulle omformulere som følge af udvidelsen.

Industriaspekter

14. Det centrale i alle de aftaler, der er blevet indgået som led i middelhavspolitikken, er den toldfrie adgang til EF-markedet for industriprodukter, hvilket ikke nødvendigvis har været forbundet med gensidighed, end ikke delvist. Dette var én af Fællesskabets væsentligste indrømmelser med det sigte kraftigt og før noget andet at fremme partnernes industrialiseringsbestræbelser. Denne politik har hovedsageligt resulteret i, at flere lande har koncentreret sig for kraftigt om udviklingen af deres tekstileksport; denne sektor har været den væsentligste måske endda den eneste drivkraft i en lang række udviklingsplaner i landene i middelhavsområdet. Denne tendens, som i vid udstrækning har været rettet mod afsætningsmulighederne på EF-markedet, er ofte blevet understøttet af investeringer fra Fællesskabet, især i form af aktiv forædlingsvirksomhed⁽¹⁾.

15. På grund af den yderst dårlige beskæftigelsessituation inden for tekstilindustrien har Fællesskabet — i lighed med de fleste industrilande (f.eks. USA, Canada og EFTA-lande) — siden 1977 forhandlet sig frem til frivillige eksportbegrænsningsaftaler med mange lavprisleverandører både i middelhavsområdet og andetsteds for visse følsomme tekstilvarer.

Set i forhold til de handelspolitiske målsætninger med middelhavspolitikken er disse aftaler et tilbageskridt, som EF's partnere har fortolket som et alvorligt slag mod ånden i de aftaler, de har indgået med Fællesskabet.

16. På baggrund heraf er Udvalget enig med Kommissionen i, at følgende er nødvendigt:

⁽¹⁾ Ud fra Fællesskabets synspunkt er der tale om passiv forædlingsvirksomhed.

- bekræftelse af princippet om en præferentiel åbning af EF-markedet for industriprodukter fra middelhavsområdet som et væsentligt grundlag for aftaler mellem Fællesskabet og middelhavslandene,
- genskabelse på denne måde af partnerlandenes og investorenes (især EF-investorenes) tillid til disse aftaler, og dette især på baggrund af den forestående udvidelse af Fællesskabet,
- skabelse af mulighed for i videst muligt omfang gradvist at vende tilbage til den normale ordning, der er fastlagt i aftalerne for tekstilprodukter, dog under forudsætning af, at der ikke forekommer dumping,
- fastlæggelse af effektive procedurer for permanente samråd med partnerlandene for at forhindre, at der opstår nye kriser inden for visse følsomme sektorer.

17. Det skal her understreges, at industrisamarbejdet (jf. nedenstående) ikke blot er af betydning for handelspolitikken, men også som drivkraft for middelhavstredjelandenes økonomiske udvikling.

Landbrugsaspektet

18. Fællesskabets udvidelse kan først og fremmest ændre visse middelhavslandes handel med Fællesskabet kraftigt, da fællesskabspræferencen vil fremme afsætningen af produkter fra de nye medlemsstater.

19. Udvalget mener, at man for øjeblikket bør søge at undgå en pludselig mindskelse af middelhavslandenes eksport, da disse har et vitalt behov for den valutaandtjenning, de opnår herved.

20. Fællesskabet bør gradvist give de nye medlemsstater fordelene ved den fælles landbrugspolitik, og disse bør gradvist påtage sig de dermed forbundne byrder. De skal også sideløbende hermed acceptere Fællesskabets forpligtelser over for tredjelande, især udviklingslandene og herunder også middelhavslandene.

21. Derfor godkender Udvalget i princippet Kommissionens forslag om for en kort periode at sikre de pågældende produkter mulighed for reel adgang til EF-markedet. Skulle dette nødvendiggøre en lempelse af den fælles landbrugspolitik beskyttelsesmekanismer samt fastsættelsen af lofter, bør dette kun ske efter samråd med partnerlandene og de direkte berørte kredse.

22. Dog bør den solidaritet, som Fællesskabet med rimelighed skylder disse lande i vanskeligheder, ikke praktiseres til skade for landbrugsproducenterne i den sydlige del af Fællesskabet, hvis alvorlige problemer er velkendte. Solidariteten bør finde udtryk gennem en ligelig byrdefordeling blandt alle Fællesskabets medlemslande.

23. Udvalget mener, at Kommissionen snarest muligt bør udarbejde konkrete forslag, hvori man søger at finde frem til:

- konsekvenserne af importen fra middelhavstredjelands for det udvidede Fællesskabs produktionsmålsætninger,
- de udgifter, dette vil betyde for Landbrugsfondens garantisektion på den ene side og udviklingspolitikken på den anden.

I denne forbindelse skal der tages hensyn til nedenstående bemærkninger.

24. Udvalget tvivler på effektiviteten af den foreslåede ordning for visse *frugter og grønsager*. Den indeksering af referenceprisen, der blev indført i november 1983, kan i realiteten true middelhavsprodukternes reelle adgang til EF-markedet, og dermed inden for kort tid resultere i et fald i eksporten fra middelhavstredjelands. Den gennemsnitlige eksport af traditionelle varer i de sidste fem år vil under alle omstændigheder blive beregnet på dette nye grundlag og vil mindske Fællesskabets forpligtelser.

24.1. Udvalget mener derfor, at det ville være hensigtsmæssigt at hjælpe de berørte sektorer og regioner ved at indføre støtteforanstaltninger til diversificering af produktionen, bestræbelser på en bedre sæsonmæssig komplementaritet mellem middelhavstredjelandenes og EF-producenternes udbud samt skabelse af en procedure for samråd mellem partnerlandene i middelhavsområdet for at opnå en bedre produktionsdisciplin ud fra det interne markeds krav.

25. Udvalget godkender Kommissionens foranstaltninger inden for *vinsektoren*, som går ud på at anvende middelhavspolitikken til at opnå en kvalitetsforbedring på dette område. Men det understreger, at de af Kommissionen foreslåede foranstaltninger (eksporten af kvalitetsvine på flasker skal gradvis erstatte eksporten af uftappet bordvin) kan vise sig ikke at yde tilstrækkelig kompensation til de middelhavstredjelands, der berøres af udvidelsen. Det foreslår således, at man overvejer muligheden for at hjælpe vinsektoren, ikke blot når vinen tappes på flasker, men også i omsætningsleddet ved afsætning på tredjelandsmarkeder (producenter, kooperativer, salg). Det kan eventuelt også blive nødvendigt at indføre foranstaltninger i lighed med dem, der er anført i det foregående punkt for frugt og grønsager.

26. For De Ti udgør *olivenolie* allerede et væsentligt problem, som blive forværret yderligere efter udvidelsen. Det vil blive meget vanskeligt at finde EF-aftagere af den yderligere produktion, som udvidelsen vil resul-

tere i, også selv om EF's grænser blev lukket for import fra tredjelands, hvilket naturligvis er utænkeligt.

26.1. Udvalget godkender derfor de indrømmelser, Kommissionen har foreslået inden for denne sektor, nemlig et garanteret køb af en gradvis faldende andel af de mængder, Tunesien traditionelt eksporterer til Fællesskabet, kombineret med støtte til landets eget forbrug og forbruget i selve EF.

26.2. Udvalget understreger i denne sammenhæng behovet for foranstaltninger inden for det industrielle samarbejde for at øge middelhavstredjelandenes købekraft, således at man kan stimulere det lokale forbrug af dette produkt, som harmonerer udmærket med de lokale vaner.

26.3. Efter Udvalgets opfattelse bør Fællesskabet med tiden fastlægge en ægte produktions- og prisstabiliseringspolitik for olivenolie (identificering af markederne, også i tredjelands, afsætning). Middelhavstredjelandenes produktion skal indtage en forud fastsat placering heri; de produktionskvoter, der hvert år tildeles tredjelands, bør være underlagt en produktionsdisciplin, som Fællesskabet og de berørte tredjelands fastlægger indbyrdes.

26.4. Udvalget understreger oliventræernes økologiske rolle i visse regioner i middelhavsområdet, hvor de er et effektivt og uerstatteligt værn imod ørkendannelsen.

27. Hvad angår udgifterne for det udvidede Fællesskab til de foreslåede hasteforanstaltninger til fremme af middelhavstredjelandenes traditionelle landbrugs-eksport til EF, ønsker Udvalget at påpege, at middelhavstredjelandenes eksport er forholdsvis ringe sammenlignet med den samlede EF-produktion. Kommissionen bør dog nøje opgøre udgifterne ved de foreslåede foranstaltninger og afgøre, hvor længe de bør opretholdes, således at man opnår en styring af landbrugsproduktionen — der ikke er afhængig af en kunstig forsvarsmekanisme — i de middelhavstredjelands, der berøres af udvidelsen.

Det sociale aspekt

28. De berørte partnerlandene har udtrykt betænkeligheder ved den skæbne, der er migrantarbejdere fra disse lande til del i Fællesskabet, og dette foranlediger Udvalget til at understrege betydningen af det bidrag, som især migrantarbejdere fra middelhavstredjelands har ydet til Fællesskabets udvikling.

29. Udvalget er modstander af enhver form for diskriminering og racisme og er enig med Kommissionen i, at Rådet selv bør fordømme dette.

30. Udvalget beklager, at otte år efter indgåelsen af samarbejdsaftaler mellem EF og flere middelhavstredjelande — i dette tilfælde de tre Maghreb-lande — er kapitlet vedrørende samarbejde om arbejdskraften endnu ikke blevet gennemført. Det opfordrer Minister-rådet til snarest at give sin bemyndigelse til, at samarbejdsrådene, hvis eksistens er hjemlet i disse aftaler, kan fastlægge de nødvendige bestemmelser til sikring af iværksættelsen af det, der blev fastlagt i 1976, specielt hvad angår social sikring.

31. Under henvisning til Udvalgets udtalelse af 25. oktober 1984 om vandrende arbejdstagere⁽¹⁾, og på trods af de hermed forbundne vanskeligheder støtter Udvalget Kommissionens forslag om, at de påtænkte og gennemførte foranstaltninger på bilateralt plan skal koordineres på EF-plan, således at sigtet med dette samarbejde bliver, enten at de migranter, der fortsat ønsker at opholde sig i værtslandet, integreres bedre i dette lands økonomiske og sociale system, eller at de arbejdstagere, der ønsker at vende tilbage til hjemlandet, hjælpes til at overvinde de vanskeligheder, dette indebærer. Alle tvungne og systematiske bestræbelser på at bringe arbejdstagerne tilbage til hjemlandet bør udelukkes.

31.1. Udvalget ønsker, at man fortsætter og udbygger de forsøg, man har gjort i visse medlemsstater med uddannelse og integration af migrantarbejdere.

31.2. Med speciel henvisning til punkt 3.3. i den nævnte udtalelse af 25. oktober om »Muligheder for reintegration« ønsker Udvalget, at dette sker i nøje samarbejde med oprindelseslandet og i tilknytning til dette lands beskæftigelsespolitik.

32. Fællesskabet og især Socialfonden bør — i samarbejde med oprindelseslandet og EF-værtslandet — yde væsentlig støtte til uddannelsesprogrammer til fordel for de pågældende arbejdstagere, hvad enten de ønsker at integrere sig i Fællesskabet eller planlægger at søge erhvervsarbejde i deres oprindelsesland. De små og mellemstore virksomheders og kooperativernes rolle bør i denne forbindelse understreges.

33. Hvad angår udviklingsbistanden over for middelhavstredjelandene, understreger Udvalget nødvendigheden af, at samtlige partnerlande (EF og tredjelande) forpligter sig til at respektere bestemmelserne i ILO-konventionerne (især konvention nr. 97 og 143). Udvalget lægger her ganske særlig vægt på:

- ikke-diskriminering mellem arbejdstagere på grundlag af oprindelse, nationalitet, race, religion eller politisk overbevisning
- overholdelse af organisationsretten
- anerkendelse af fagforeningernes ret til at indgå aftaler om arbejdsvilkår

- sikkerhed på arbejdspladsen, jobsikkerhed (social sikring osv.)
- overholdelse af de inden for ILO fastlagte minimumsnormer for arbejdsvilkår samt menneskeret-tighederne
- fælles foranstaltninger imod illegal beskæftigelse, illegal vandring og ulovlig formidling af arbejdskraft.

Samarbejdet med landene i middelhavsområdet

34. De alvorlige økonomiske og sociale skævheder mellem og i middelhavslandene viser behovet for samarbejdspolitikker, der vil gøre det muligt at afhjælpe sådanne skævheder eller i det mindste mindske dem og gøre dem tålelige. Ikke blot EF-medlemsstaterne men også de mest avancerede middelhavstredjelande, som råder over flere materielle og menneskelige ressourcer, skal føre en sådan samarbejdspolitik. Det er derfor nødvendigt, at EF fremmer syd/syd-samarbejdet i middelhavsområdet.

35. En stadig større økonomisk komplementaritet mellem middelhavstredjelandene indbyrdes — ud over komplementariteten med EF — vil virke som en reel og effektiv drivende kraft bag freden og stabiliteten i denne region.

Videnskabeligt og teknologisk samarbejde

36. Udvalget tilslutter sig Kommissionens forslag om, at de prioriterede områder inden for det videnskabelige og tekniske samarbejde bør være medicin, energi, miljø, information og uddannelse. Udvalget mener dog, at man bør koncentrere sig om at finde »original« teknologier, der er tilpasset de særlige klimatiske, miljø- og samfundsmæssige vilkår, der er fremherskende i middelhavsområdet. Det udvidede Fællesskabs middelhavsregioner (Syditalien, Spanien, Grækenland osv.) kunne fungere som »privilegerede laboratorier« for udvikling og afprøvning af sådan ny teknologi.

36.1. Visse lande i middelhavsområdet råder over teknologi, der er tilpasset regionen. Fællesskabet kunne bistå dem med den praktiske anvendelse.

Landbrugssamarbejde

37. Man bør tilskynde initiativer, der sætter middelhavslandene i stand til at opnå en større selvforsyningsgrad med levnedsmidler, især ved at EF-levnedsmiddelvirksomheder, der er villige til at levere den teknologi, som er afstemt efter de lokale behov, foretager investeringer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 343 af 24. 12. 1984.

Industrielt samarbejde

38. Det industrielle samarbejde er væsentligt af især fire grunde:

- a) Det skal sikre, at mineralforekomsterne og de basale landbrugsprodukter udnyttes på stedet.
- b) Det skal opveje faldet i beskæftigelsen inden for landbruget, som følge af rationaliseringsbestræbelserne her gennem skabelsen af nye arbejdspladser inden for den sekundære sektor.
- c) Det bør fremme en industriel udvikling, der i højere grad imødekommer middelhavstredjelandenes hjemmemarkedsbehov og ikke gør dem for afhængig af eksportmulighederne, især til Fællesskabet.
- d) Det bør gøre de pågældende landes produksamensætning mere komplementære i forhold til deres traditionelle leverandører af industrivarer.

38.1. Både i produktions- såvel som i afsætningsleddet er det væsentligt at etablere »joint ventures« mellem EF-virksomheder og virksomheder i middelhavsområdet, især små og mellemstore virksomheder og kooperativer. Middelhavstredjelandene bør bidrage hertil ved at forbedre klimaet for EF-investeringer.

38.2. EF-medlemsstaterne kunne gøre det lettere at indgå disse joint ventures, hvis de harmoniserede deres bestemmelser over for de forskellige middelhavstredjelande og søgte at overvinde eventuelle politiske hindringer.

Multilateralt samarbejde

39. Kommissionen henstiller, at de økonomiske beslutningstagere regelmæssigt træffer samordnede foranstaltninger for at undgå overskudsproduktion især af »følsomme industri- og landbrugsprodukter«, hvilket Udvalget kan tilslutte sig. Hvis målet er udstrakt udnyttelse af de eksisterende og potentielle naturlige og menneskelige ressourcer i middelhavslanene, da bør man både øve indflydelse på udbuddet af middelhavsprodukter (gennem produktionsforbedringer) og

efterspørgslen (ved at øge forbruget heraf og forbedre afsætningsmulighederne i tredjelande).

Finansielt samarbejde

40. Udvalget konstaterer, at Kommissionens forslag afspejler de aktuelle økonomiske vanskeligheder i EF. Private EF-virksomheders investeringer i middelhavstredjelande, især inden for områder som levnedsmiddelforarbejdning, medicinsk og farmaceutisk udstyr, udnyttelse af naturlige og turistmæssige ressourcer osv., hvilket er strategisk vigtige områder i forbindelse med udviklingssamarbejdet, kunne spille en yderst positiv rolle for de berørte befolkningers økonomi og levestandard. Dette kunne også virke som et boldværk imod konkurrencen fra amerikanske og japanske multinationale selskaber på disse markeder.

Konklusion

41. Det økonomiske og sociale Udvalg mener, at den indbyrdes afhængighed mellem middelhavslanene og Fællesskabets økonomier nødvendiggør, at sidstnævnte erkender situationen og hurtigt træffer beslutninger, der resulterer både i Spaniens og Portugals medlemskab af EF og konsolideringen af handelsforbindelserne og andre former for samarbejde med middelhavslanene. Dette kræver en rammeaftale, hvori man søger at sikre de berørte partnerlandes afsætningsmuligheder, hvilket er nødvendigt for deres udvikling og deres fortsatte køb af varer i Fællesskabet! Udgifterne hertil skal udredes af Fællesskabet, bl.a. for at undgå at kun landbrugerne og især landbrugerne i middelhavsområdet betaler prisen herfor. Denne rammeaftale bør udarbejdes i samråd med ansøgerlandene, før de nuværende tiltrædelsesforhandlinger med EF afsluttes. Dette bør dog på ingen måde forhale disse.

42. Sluttelig håber Udvalget at kunne vende tilbage til forbindelserne med middelhavstredjelandene i sammenhæng med udvidelsen for mere indgående at analysere de særlige problemer, der rejser sig for visse lande, for hele middelhavsområdet og for Fællesskabet.

Bruxelles, den 31. januar 1985.

Gerd MUHR

*Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg*

BILAG

til Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse

Forkastet ændringsforslag

Følgende ændringsforslag til udtalelsen fra Afdelingen for forbindelser med tredjelande, der blev indgivet i henhold til forretningsordenens bestemmelser, forkastedes af Udvalget under forhandlingerne.

Følgende indsættes som nyt punkt 40 :

•For at undgå at vække falske forhåbninger blandt middelhavslandene med hensyn til rækkevidden af en sådan lovgivning er det efter Udvalgets opfattelse nødvendigt at henlede forhandlingsparternes opmærksomhed på, at Det europæiske Fællesskab er underlagt begrænsninger i sin handlefrihed, også ud over hvad der vil resultere af den forestående udvidelse med Portugal og Spanien. Disse begrænsninger beror på den fælles landbrugspolitik og på faktorer som den stramme budgetforvaltning, de begrænsede finansressourcer og handelsmæssige forpligtelser over for ikke-medlemslande.

Resultatet af afstemningen

Stemmer for : 4, Stemmer imod : 49, Hverken for eller imod : 24.

Udtalelse om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem : En fælles ordning for visse goder, der definitivt er belastet med merværdiafgift, og som en endelig forbruger i en medlemsstat indfører fra en anden medlemsstat

(85/C 87/07)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 7. august 1984 under henvisning til EØF-traktatens artikel 100 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det nævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Afdelingen for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede Luigi Della Croce til ordfører. Afdelingen vedtog sin udtalelse den 22. januar 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling, den 30. januar 1985, uden stemmer imod og med 1 stemme hverken for eller imod, følgende udtalelse :

1. Generelle betragtninger

Kommissionens forslag til 16. momsdirektiv er et led i harmoniseringen af merværdiafgiftssystemerne.

Forslaget supplerer det 6. momsdirektiv og Domstolens retspraksis.

I det 16. momsdirektiv foreslås dobbeltbeskatningen afskaffet, hvorved situationen forbedres for private,

som erhverver brugte ting i en anden medlemsstat, og for personer, som flytter fra én medlemsstat til en anden.

Udvalget glæder sig over dette forslag, som ganske givet vil forbedre handelen inden for Fællesskabet og mobiliteten mellem medlemsstaterne, og det anmoder Kommissionen om at fortsætte sine bestræbelser med henblik på at forbedre det foreslåede direktiv på grundlag af de indvundne erfaringer.

2. Særlige betragtninger

2.1. Artikel 2, stk. 2

Udvalget mener, at den foreslåede frist på 30 dage, inden for hvilken goder erhvervet hos en afgiftspligtig er udelukket fra det 16. direktivs anvendelsesområde, er for kort. Med så kort en frist vil det være vanskeligt at undgå, at nye goder, der er erhvervet i et land med en lav momssats, straks sælges og importeres til et andet land, hvor momssatsen er høj. En frist på 60 dage forekommer hensigtsmæssig for at reducere mulighederne for svig.

2.2. Artikel 3

Hvad angår definitionen af begrebet »endelig forbruger«, henvises der i forslaget til flere bestemmelser i det 6. momsdirektiv.

Udvalget mener, at denne definition i visse tilfælde kan fortolkes forskelligt, og navnlig når det drejer sig om personer, der udøver liberalt erhverv eller lignende. Derfor forekommer en forbedring af denne definition hensigtsmæssig.

2.3. Artikel 4, stk. 1 og 2

Udvalget foreslår at slå de to kategorier i stk. 1, punkt a) og b), sammen og indrømme ret til tilbagebetaling for alle goder, hvis værdi incl. merværdiafgift overstiger tre gange det beløb, der er anført i artikel 2 i Rådets

direktiv 69/169/EØF, uden hensyntagen til datoen for det sidste salg. Stk. 2 skal følgelig også ændres.

Udvalget mener, at disse ændringer er nødvendige for at forenkle procedurerne og for at sikre lige behandling af alle goder.

Udvalget mener endvidere, at der bør fastsættes en indeksring af den ovennævnte værdi (tre gange det afgiftsfrie beløb) for at indbygge den nødvendige tidsmæssige fleksibilitet.

2.4. Artikel 5

Udvalget konstaterer, at bevisbyrden påhviler den endelige forbruger, og at den importerende medlemsstat, såfremt de krævede beviser ikke fremlægges, kan acceptere ethvert andet bevismiddel, eller kan forudsætte, at merværdiafgiften er blevet opkrævet i den eksporterende medlemsstat (artikel 9 i forslaget).

Udvalget mener, at den pågældende bevisbyrde bør forenkles, og at alle medlemsstaterne desuden bør anvende samme eller ensartede normer i valget af andre bevismidler, der kan komme i betragtning.

Udvalget foreslår at forkorte den frist på tre måneder, inden for hvilken den eksporterende medlemsstat skal foretage tilbagebetaling af afgiften.

2.5. Artikel 6 og 7

De bemærkninger, Udvalget har fremsat til artikel 4, gælder ligeledes for artikel 6 og 7.

Endelig henstiller Udvalget, at det 16. direktiv straks anvendes i alle medlemsstaterne uden undtagelse.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter ⁽¹⁾

(85/C 87/08)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 2. oktober 1984, under henvisning til EØF-traktatens artikel 100, at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til Udvalgets afdeling for økonomiske og finansielle anliggender, som udpegede Walter Elkan til ordfører. Afdelingen vedtog efter ordførerens mundtlige beretning sin udtalelse den 22. januar 1985.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 223. plenarforsamling, den 30. januar 1985, uden *stemmer imod og med 3 stemmer hverken for eller imod*, følgende udtalelse :

Generelle bemærkninger

Udvalget udtrykker tilfredshed med forslaget om at nedbringe antallet af dispositioner, for hvilke der kan opkræves kapitaltilførselsafgift, samt om at gøre det muligt at nedsætte afgiftssatsen.

Udvalget beklager imidlertid, at Kommissionen ikke har set sig i stand til at foreslå en fuldstændig afskaffelse af afgiften, således som det tidligere gentagne gange og énstemmigt har slået kraftigt til lyd for ⁽²⁾. Det ønsker endnu en gang at understrege, at det ligesom Kommissionen er overbevist om, at det i et rationelt skattesystem ikke er berettiget at beskatte kapitaltilførsel.

Det må erkendes, at en afskaffelse af kapitaltilførselsafgiften vil mindske medlemsstaternes skatteindtægter, men provenuet af denne afgift er så begrænset i

forhold til de samlede indtægter, at bortfald heraf ikke ville ramme hårdt i noget medlemsland. Ved fulstændigt at afskaffe afgiften ville man derimod kunne spare de omkostninger, der er forbundet med at opkræve den, samt mindske den byrde, virksomhederne påføres i forbindelse med afgiften. Endvidere kunne investeringslysten let øges i en sådan grad, at den deraf følgende stigning i den økonomiske aktivitet vil være tilstrækkelig til at opveje indtægtstab og gøre det overflødigt at forhøje andre afgifter.

Selv om Udvalget anser Kommissionens forslag for at være et acceptabelt alternativ, anmoder det Kommissionen om at overveje en afvikling i to faser. Først nedsættes den obligatoriske sats fra 1 % til 0,5 % og afskaffes derefter helt den 1. januar 1989. Denne fremgangsmåde ville endvidere være forbundet med den fordel, som der tillægges stor betydning, at der ikke gribes ind i den skattemæssige harmoni, som findes mellem medlemsstaterne.

Bruxelles, den 30. januar 1985.

Gerd MUHR

*Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg*

⁽¹⁾ EFT nr. C 267 af 6. 10. 1984, s. 5.

⁽²⁾ EFT nr. C 142 af 31. 12. 1972, s. 10.

EFT nr. C 113 af 18. 4. 1973, s. 11.

EFT nr. C 109 af 19. 9. 1975, s. 36.

UNDERLEVERANCE TERMINOLOGI

PLAST- OG GUMMISEKTOREN

Formålet med denne nomenklatur er at fremme underleverandørvirksomhed på både nationalt og internationalt plan ved at tilbyde industrien, især de små og mellemstore virksomheder, et harmoniseret redskab, som kan anvendes til beskrivelse af underleverancer på ni forskellige sprog.

Terminologien på de forskellige sprog vedrører underleverandørprodukter, produktionsudstyr og ordregiverprodukter.

Denne nomenklatur kan anvendes af underleverandører og ordregivere som flersprogligt teknisk instrument ved fastlæggelse af arbejdsform. Derudover kan den anvendes som basis for organisationer, der er interesseret i en systematisk opstilling for underleverandørvirksomhed.

Nomenklaturen omfatter fire dele:

DEL A: Nomenklatur for underleverandørprodukter

Del A, der består af otte kapitler, omfatter de grupper af produkter, som kan tænkes fremstillet af underleverandører, og giver mulighed for at beskrive underleverandørens produktion og den tekniske kompetence, som vedkommende har.

DEL B: Nomenklatur for processer og produktionsudstyr

Denne del, som ligeledes består af otte kapitler, omfatter de processer og det produktionsudstyr, som anvendes af underleverandørvirksomhederne, med mulighed for at angive udgangsmaterialeparametre, de til rådighed stående fremstillingsmetoder og den tolerance, som underleverandørvirksomheden kan nå.

DEL C: Nomenklatur for ordregivere og produktmodtagere

Denne del, som er taget fra »Den fælles nomenklatur for industriprodukter« (NIPRO) udgivet af De europæiske Fællesskabers statistiske Kontor, indeholder ordregivernes produktion, hvilket gør det muligt at konstatere, inden for hvilke sektorer en virksomhed har arbejdet som underleverandør.

DEL D: Virksomhedsstamkort

Virksomhedsstamkortet omfatter samlet alle de parametre, som er indeholdt i del A, B og C, og er opstillet, så det er muligt at foretage en optimal udvælgelse af underleverandører til udførelse af et givet arbejde. Virksomhedsstamkortet giver derudover et billede af underleverandørens produktionspotentiel og -udstyr og vedkommendes erfaring.

Udgives på: dansk, tysk, græsk, engelsk, fransk, italiensk, nederlandsk, spansk, portugisisk.

ISBN: 92-825-5076-1

Kat./Cat.: CB-40-84-876-C

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): ECU 15,39 bfr. 700 dkr. 127

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg

UNDERLEVERANCE TERMINOLOGI

Metalsektoren — anden udgave

Formålet med denne nomenklatur er at fremme underleverandørvirksomhed på både nationalt og internationalt plan ved at tilbyde industrien, især de små og mellemstore virksomheder, et harmoniseret redskab, som kan anvendes til beskrivelse af underleverancer på ni forskellige sprog.

Terminologien på de forskellige sprog vedrører underleverandørprodukter, produktionsudstyr og ordregiverprodukter.

Denne nomenklatur kan anvendes af underleverandører og ordregivere som flersprogligt teknisk instrument ved fastlæggelse af arbejdsform. Derudover kan den anvendes som basis for organisationer, der er interesseret i en systematisk opstilling for underleverandørvirksomhed.

Nomenklaturen omfatter fire dele:

DEL A: Nomenklatur for underleverandørprodukter

Del A, der består af otte kapitler, omfatter de grupper af produkter, som kan tænkes fremstillet af underleverandører, og giver mulighed for at beskrive underleverandørens produktion og den tekniske kompetence, som vedkommende har.

DEL B: Nomenklatur for processer og produktionsudstyr

Denne del, som ligeledes består af otte kapitler, omfatter de processer og det produktionsudstyr, som anvendes af underleverandørvirksomhederne, med mulighed for at angive udgangsmaterialeparametre, de til rådighed stående fremstillingsmetoder og den tolerance, som underleverandørvirksomheden kan nå.

DEL C: Nomenklatur for ordregivere og produktmodtagere

Denne del, som er taget fra »Den fælles nomenklatur for industriprodukter« (NIPRO) udgivet af De europæiske Fællesskabers statistiske Kontor, indeholder ordregivernes produktion, hvilket gør det muligt at konstatere, inden for hvilke sektorer en virksomhed har arbejdet som underleverandør.

DEL D: Virksomhedsstamkort

Virksomhedsstamkortet omfatter samlet alle de parametre, som er indeholdt i del A, B og C, og er opstillet, så det er muligt at foretage en optimal udvælgelse af underleverandører til udførelse af et givet arbejde. Virksomhedsstamkortet giver derudover et billede af underleverandørens produktionspotentiel og -udstyr og vedkommendes erfaring.

Udgives på: dansk, tysk, græsk, engelsk, fransk, italiensk, nederlandsk, spansk, portugisisk.

ISBN: 92-826-4271-8

Kat./Cat.: CB-40-84-125-9A-C

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): ECU 17,36 bfr. 800 dkr. 143.

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg

ORIENTERING OM RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

II/84

Rådet befinder sig i centrum for Fællesskabernes forhandlings- og beslutningsproces.

I denne håndbog, der ajourføres to gange om året, gives der en oversigt over Rådets struktur, beføjelser og funktion. Heri finder læseren bl.a. en liste over de repræsentanter for medlemsstaternes regeringer, der sædvanligvis deltager i Rådets samlinger, en liste over medlemmerne af De faste repræsentanternes Komité, et organigram over hver enkelt medlemsstats faste repræsentation samt en oversigt over strukturen i Rådets generalsekretariat. Håndbogen rummer tillige nyttige oplysninger om de udvalg, der arbejder under Rådet, samt om de blandede associerings- og samarbejdsråd, AVS/EØF-Ministerrådet og AVS-staternes repræsentationer ved Fællesskabet.

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, tysk.

ISBN: 92-824-0176-6

BX-41-84-733-DA-C

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): bfr. 125 dkr. 23

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg